

Treball *de* redacció

Girona, factoria i aparador del teatre amateur

text: *Manel Mir*

fotos: *Pere Duran*

Les fotos que il·lustren aquest reportatge corresponen al FITAG 2002, Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona.

Recentment s'ha celebrat a Girona el III Festival de Teatre Amateur, l'èxit del qual ha estat només una mostra de la vitalitat que té el teatre aficionat a les comarques gironines. Aquesta bona salut no és d'ara, sinó que precisament aquest any fa vint anys que es va fundar l'Agrupació Teatral de les comarques gironines, formada actualment per 54 grups de teatre amateur dels seixanta llargs que hi ha arreu de la demarcació. Es tracta d'una xifra molt alta que dona una idea de fins a quin punt el teatre aficionat està implantat a casa nostra; deixant de banda les comarques de Barcelona, per trobar una quantitat similar fora de Girona caldria sumar els grups de dues o més províncies.

Des de la seva fundació, l'Agrupació Teatral de les comarques gironines ha organitzat mostres de teatre, ha fet cursos i ha impulsat campanyes de teatre juntament amb la Diputació de Girona. Tal com destaca el president de l'associació, Dani Sancho, aquest aniversari té especial rellevància si es té en compte que tot just aquest any s'estan creant a diverses comunitats autònomes agrupacions de teatre amateur, igual que l'any passat es va crear la Confederació Espanyola de Teatre Amateur (CETA), la qual engloba les agrupacions de nova creació. «Això vol dir que a les comarques gironines fun-

ciona des de fa vint anys un moviment que és molt incipient a la resta de l'Estat», apunta Dani Sancho. Al cap d'uns tres anys de fundar-se l'Agrupació Teatral de les comarques gironines, es va crear a Barcelona la Federació Catalana de grups de teatre amateur, però a Girona no hi té gaire incidència, ja que a les nostres comarques el teatre aficionat es troba sota el paraigua de l'Agrupació Teatral gironina. Aquesta ja existia en el moment que es va crear la Federació Catalana, i llavors no va interessar el tracte d'absorció que es va proposar, de manera que ara coexisteixen totes dues. Segons Sancho, «aquesta seria una mostra de la capacitat d'organització i de participació de la societat catalana».

Mostres de teatre jove

Una de les accions que organitza l'Agrupació Teatral són les mostres de teatre jove, on només hi participen companyies en què els actors i les actrius no superen els 25 anys d'edat. Aquest límit no s'aplica a la direcció ni a l'equip tècnic, perquè en molts casos «han de ser persones més grans que estirin tota aquesta gent», puntualitza Dani Sancho. Aquestes mostres ofereixen la possibilitat d'obrir una mica el camí a les companyies de joves a les quals, per manca d'experiència o rodatge, els costa més trobar actuacions. Perquè, per cohesionar un grup de teatre amateur no hi ha res

millor que fer actuacions. «Si, després del treball titànic que suposa preparar una obra, un grup aconsegueix estrenar però més tard no pot fer ni que siguin quatre o cinc *bolos*, hi ha el perill que allò s'esfondri», assenyalava el president de l'ATCG.

És per aquest motiu que s'organitzen les mostres de teatre jove juntament amb la Direcció General de Joventut de la Generalitat, la Diputació de Girona i els consells comarcals. Aquest any se'n van fer tres entre els mesos d'abril i juny: a les Preses, a Sant Feliu de Guíxols i a Arbúcies. Un total de set grups van fer quinze actuacions, cinc a cada mostra; els grups havien de tenir un parell de requisits: a més de ser els actors menors de 25 anys, havien de tenir una obra «mínimament ensenyable», segons diu Dani Sancho.

Campanya de teatre amateur i Visionat de Teatre

Aquestes són dues iniciatives més en què l'Agrupació Teatral de les comarques gironines està implicada, gairebé com a part de la seva raó d'existir. D'uns anys ençà, la Diputació de Girona posa en marxa cada any una campanya de dinamització adreçada exclusivament als grups de teatre amateur de les comarques de Girona. Qualsevol grup que estigui legalment constituït —això vol dir tenir uns estatuts registrats i un NIF i estar registrat

com a grup de teatre amateur sense ànim de lucre— es pot apuntar a aquesta campanya.

Els grups que s'hi inscriuen surten en un llibre que es reparteix a tots els ajuntaments per tal que els puguin contractar. D'aquesta manera se'ls dona una publicitat d'entrada, i a més a més tenen garantides un mínim de tres actuacions subvencionades cadascuna amb 240 euros. Les actuacions se les busca cada grup, el qual ha de presentar una certificació d'haver actuat per a un Ajuntament: l'alcalde fa un certificat conforme hi han actuat i la Diputació subvenciona aquesta actuació amb 240 euros. El grup té dret a fer tres actuacions en aquestes condicions; les restants ja no estaran subvencionades.

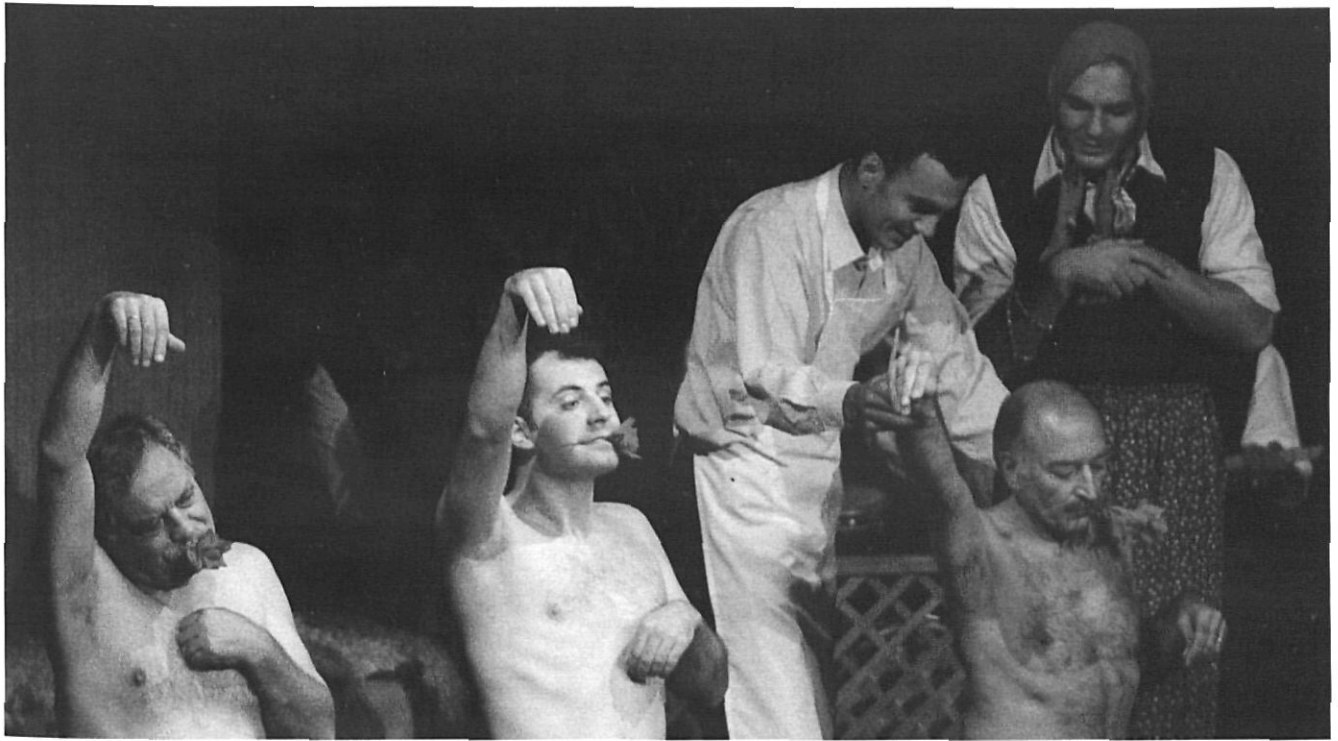
Pel que fa al Visionat de Teatre, que aquest any es va celebrar a Figueres, l'ATCG l'organitza de cara a aquells grups que tenen unes aspiracions més elevades. Això no vol dir necessàriament que vulguin ser molt més alts que la resta de companyies

aficionades; hi treballen, s'hi dediquen i s'hi impliquen molt més, fins al punt que moltes vegades és així com han sortit els actors professionals. Val a dir que noms tan coneguts com Joan Massotkleiner, el Teatre de Guerrilla, Pep Cruz, Xicu Masó i molts altres han passat pel teatre amateur.

Les companyies que participen al Visionat es trien entre els grups que es presenten a la Campanya de Teatre i que han de ser de l'Agrupació (s'ha de tenir en compte que aquesta aplega més del 90 per cent dels grups de teatre amateur de les comarques gironines). Es tracta d'organitzar una mostra de teatre amb cinc obres que no hagin estat seleccionades en anys anteriors i que són triades per un jurat format per gent del món del teatre. Aquest any es van presentar 38 obres al Visionat, quinze de les quals van ser preseleccionades. D'aquestes quinze, el jurat en va seleccionar cinc i va donar un accésit a una sisena. Aquests cinc grups, en lloc de gaudir de les tres actuacions subvencionades que tenen tots els grups de la

campanya de teatre amateur, en tenen sis, a més de la corresponent al Visionat i d'una promoció que no es fa als altres grups. Segons aquesta promoció, totes les entitats que organitzen una mostra de teatre i demanen una subvenció a la Diputació, han de contractar almenys dos dels grups que han actuat al Visionat. Ningú s'ha de molestar per aquesta condició, ja que en realitat se'ls està *obligant* a agafar allò que se sap que és bo.

Per a Dani Sancho, el Visionat de Teatre representa una bona oportunitat per a l'espectador de veure quin nivell hi ha dins el teatre aficionat a casa nostra. «Quedes parat, perquè hi ha coses que estan molt bé», afirma Sancho, i explica que es tracta de companyies on els responsables «són els que fan de professors de teatre, els que acostumen a reinvertir els guanys, els que tenen més imaginació, els que llegeixen teatre, i a més a més saben on anar a buscar obres». També destaca el fet que hi ha espectacles d'autor propi: «Tenim autors boníssims», assegura, referint-se a

Manel Abellán, que és el director i l'autor de *Sense xarxa*, de La Trifulga Teatre; Josep Alum, que és qui ha confeccionat i dirigit l'obra del Grup de Teatre El Mirall de Blanes *Chopin, Liszt, música pels cinc sentits...*; Josep M. Uyà, autor de *Stars Freak* de 2x2 Teatre, i Jordi Sala, que ha escrit *Variacions sobre el sentit de la vida* per a Safareig Teatre i Col·lectiu Ditirambe.

I per què hi ha tants autors? «Doncs perquè moltes vegades s'han de fer obres a mida», diu Dani Sancho, i ho explica: «Quan tenim un grup d'aficionats on som tres nois i tres noies amb edats compreses entre 22 i 25 anys, i la nostra dèria és fer teatre, anirà molt malament si decidim fer una obra en què algú del grup s'hagi de quedar fora perquè no té paper. Una bona manera perquè tots tinguem paper és fer-nos l'obra nosaltres». Però això suposa un risc, ja que escriure una obra de teatre és molt difícil. «Prou handicap tens pel fet de ser aficionat, que el director igual no serà prou bo, que els actors potser no

ho faran del tot bé, que possiblement no tindrem prou focus o que anirem justets de vestuari... si a sobre el text també fluïxeja perquè qui ho escriu no hi està avesat, llavors serà millor que busquem un autor, que com a mínim sabrem que el text és bo i nosaltres ja farem el que podrem».

Resposta del públic

La resposta que té el teatre aficionat per part del públic és molt diversa, depenent de la situació geogràfica. «Hi ha llocs on la gent té realment molt ben assumit que hi ha un teatre aficionat que està molt i molt bé, però també hi ha aquell públic que només respon quan vénen les patums de TV3 a fer el que sigui i emplenen fins a la bandera», assenyala Dani Sancho. A propòsit d'això, recorda que el crític teatral Pere Garcia es queixava en una carta a *El Punt* que molt poca gent havia anat a veure *El Messies* a Sant Domènec. «És clar, ell deia que setanta persones són molt poques, per ser

Girona, i si hagués vingut el Rubianes potser n'hi hauria hagut dues-centes. En canvi, hi ha d'altres llocs on la gent sí que hi va, a veure teatre amateur».

Es pot dir que el teatre aficionat té menys èxit a Girona ciutat que a d'altres poblacions? El president de l'ATCG vol matisar aquesta idea: «A Girona ciutat, per Fires es fa a La Planeta la Proposta de Teatre Independent, que no és altra cosa que agafar els grups —o alguns d'ells— que han estat seleccionats a la primavera per al Visionat. I Déu n'hi do, si s'omple, perquè hi ha interès a veure coses, perquè hi ha un públic a qui agrada el teatre que es fa a La Planeta i que pensa que si aquesta sala ha programat una cosa serà perquè té uns mínims, encara que sigui aficionat». Així, La Planeta es converteix en un aparador del teatre amateur que es fa a les comarques gironines. «És un molt bon lloc per fer aquestes coses; hi ha experiències d'anys anteriors en què es portaven iniciatives semblants al Teatre Municipal i no tenien èxit. Però ja

ho entenc, que no tinguessin èxit, perquè la gent està acostumada a una altra programació. L'aspiració d'un grup de teatre amateur no ha de ser mai actuar a Sant Domènec o al Romea; i qui digui que sí, s'equivoca», sentència Dani Sancho.

Elevar el nivell

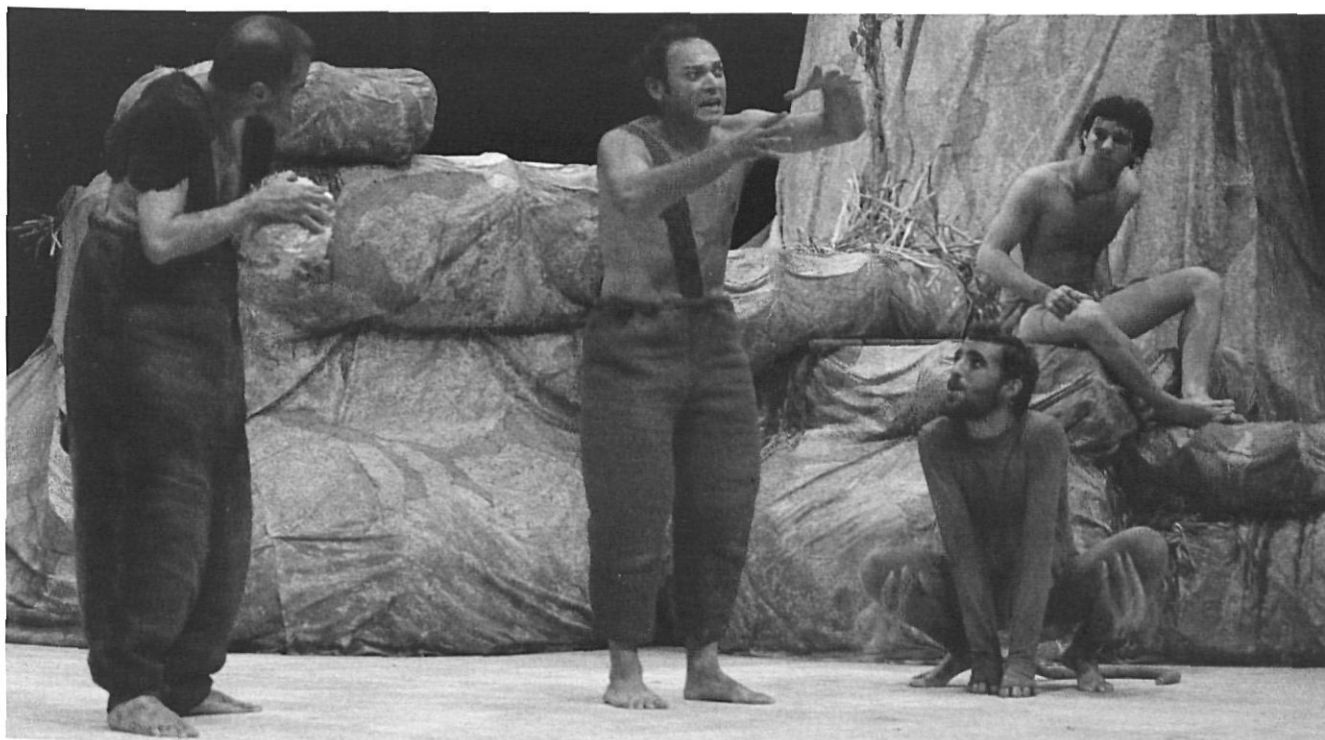
Un dels objectius que es va marcar l'Agrupació Teatral quan es va fundar era pujar el nivell teatral de les comarques gironines. Això s'ha fet i es fa promovent cursets de teatre; des dels centralitzats a la ciutat de Girona, on anaven persones de grups de diferents pobles i feien cursets de veu, de dansa, d'expressió corporal, de *comedia dell'arte*, d'interpretació o fins i tot de direcció, fins a una altra modalitat que es fa ara i té més èxit, i que és portar el professor a casa. Seguint aquest procediment, «un grup es posa en contacte amb l'Agrupació i demana un Salvador Puig o un Pep Vila, per exemple», diu Dani Sancho. Llavors la companyia

parla directament amb el professor i es posen d'acord per trobar-se en el lloc on els primers assagen i fer el curset. «No és que els grups de teatre sorgixin d'aquí, però sí que, un cop sorgits, tenen aquest suport», puntualitza.

El president de l'ATCG es vol referir a un malentès que hi ha entre alguns grups de teatre, els quals es queixen que no tenen suficient suport. «Si els estires la llengua per esbrinar quin suport és aquest, acabes descobrint que es tracta de diners, quan resulta que a un grup de teatre, això és el que li fa menys falta», afirma. I conclou: «A un grup de teatre, el que li fa més falta és moltes ganes, molta il·lusió i sobretot molta imaginació. Les coses més boniques que hi ha en un grup de teatre aficionat no són precisament les coses on hi ha més calés invertits. Cal tenir en compte que els grups de teatre són els qui controlen els teatres que hi ha en alguns pobles. Normalment l'Ajuntament els deixa gratuïtament un local per assajar i també paga la llum i la calefacció. El

dia que fan la funció al poble, omplen fins a la bandera, a 700 i 800 peles l'entrada, i tenen una recaptació de nassos. És a dir, que es poden gastar diners en escenografia i vestuari, i si volen s'hi poden lluir. Hi ha grups que tenen uns equips de llum increïbles, perquè han anat invertint i reinvertint els guanys, i disposen d'unes taules de llum i d'uns equips de focus que serien l'enveja de molts professionals. A més, com que tenen una seu, un teatre del poble on poden guardar el material, fan inversions en material molt considerables. O sigui, que diners no és el que fa falta».

Llavors, quin tipus de suport es necessita per tirar endavant un grup de teatre amateur? «Doncs fa falta un professor que t'ensenyi a fer teatre, algú que et digui si saps triar textos teatrals, i sobretot fa falta anar a veure molt de teatre, perquè generalment els grups no van a veure què fa el veí, tot i que ho necessiten moltíssim. D'acord que molts són joves i no es poden permetre anar a Sant Domènec

perquè és molt car, però si agafem l'agenda dels diaris veiem que es fa moltíssim teatre pertot arreu i que no és car d'anar a veure. Per exemple, a les mostres de teatre jove hi ha coses molt dignes, que valen quatre duros, i que si demanes invitacions també te'n donaran. D'altra banda, molts no volen fer curssets de teatre perquè es pensen que ningú no els ha d'ensenyar res... També n'hi ha que són més francs i et diuen que no aspiren a res més que passar-s'ho bé, i que fins aquí arriben. En tot cas aquests ja no et demanen res perquè no necessiten res; els seus espectacles no pinten gaire bé, però ells tampoc no aspiren a tenir més bona pinta».

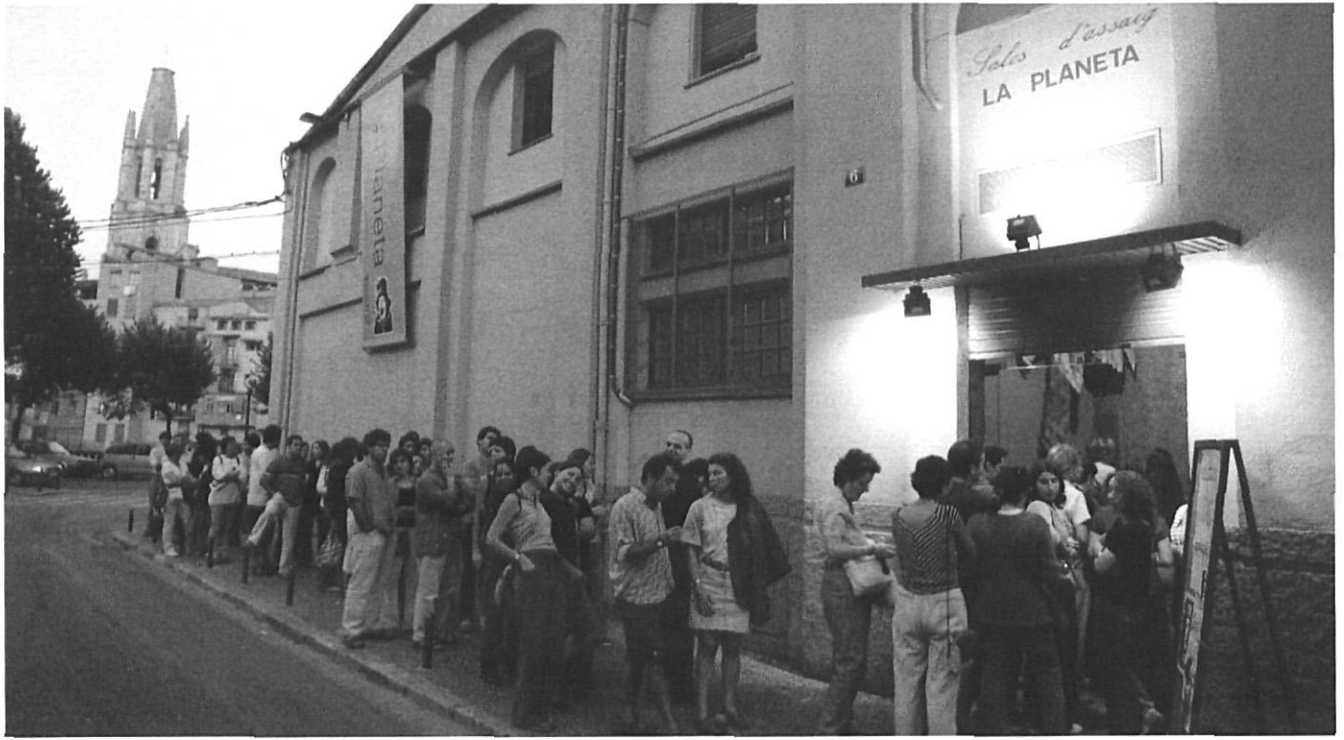
FITAG

Aquest any 2002, entre els dies 10 i 14 de setembre, s'ha dut a terme la tercera edició del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona, el qual es fa cada dos anys sota l'organització de la Diputació de Girona, i

amb col·laboracions per part de diverses institucions i entitats: el Departament de Cultura de la Generalitat, la Casa de Cultura de Girona, la Sala La Planeta, la mateixa Agrupació Teatral de les comarques gironines, el centre de formació teatral El Galliner i l'Ajuntament de Girona. En cada edició, l'Agrupació Teatral tria un grup de les comarques gironines per participar en aquest festival, i aquest any, va ser un dels cinc escollits per al Visionat de Teatre: es tracta de la companyia La Trifulga Teatre, que va presentar l'espectacle *Sense xarxa*, escrit i dirigit per Manel Abellán.

Sense xarxa és un dels projectes més arriscats sorgits del teatre aficionat gironí. Manel Abellán hi planteja la peripècia de quatre artistes de circ que viuen el seu paper a cada funció fins al punt que no interpreten, sinó que són cadascun dels personatges: l'acròbata, el pallasso, etc. El món de somni en què viuen corre el perill d'enfonsar-se quan reben la visita d'un sinistre inspector d'Hisenda. Darrere una obra

que transcorre amb un to de comèdia però que finalitza d'una manera més dramàtica s'hi amaga una dura reflexió sobre el món que ens envolta, cosa que diu molt de l'ambició d'un treball potser inesperat en l'àmbit del teatre aficionat. Segons manifesta l'actor Marc Ciurana, que a *Sense xarxa* fa justament el paper d'inspector d'Hisenda, aquest és un fet que es dona cada cop més en el teatre amateur que es fa a Girona: «Cada vegada estan sortint més companyies amateurs que funcionen», apunta, atribuint-ho en part a la tasca que porta a terme El Galliner. Tanmateix, Ciurana creu que el fet de ser amateurs encara fa que en alguns llocs se'ls rebi amb desconfiança. «Ens hi estem trobant ara que estem trucant als Ajuntaments: els estem a sobre perquè la Diputació dona subvencions, però ells s'estimen més contractar en Toni Albà». «Les hores que hi hem posat nosaltres a preparar aquest muntatge, els professionals potser no les hi posen, en canvi nosaltres no cobrem assaigs ni

res, només cobrem els *bolos* per mantenir les despeses de llum, d'escenografia, de muntatge i desmuntatge, etc.». Pel que fa a la feina del dia a dia, Marc Ciurana explica que en el cas de *Sense xarxa* és un treball «bastant coral», en el sentit que no és el típic muntatge on el director es limita a donar ordres, sinó que es parteix del text escrit per Manel Abellán per deixar lloc a les aportacions de tota la companyia.

En qualsevol cas, els membres de La Trifulga Teatre van quedar molt satisfets d'haver estat seleccionats per participar al III Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona, a part que els va suposar treure's l'espina de l'experiència viscuda durant la seva participació al Visionat: «Vam ser dels cinc grups escollits, però del Visionat no ens vam poder endur res perquè els premis es donaven a raó de les votacions que es feien entre el públic, i nosaltres vam tenir la desgràcia d'actuar el dia del festival d'Eurovisió, el 25 de maig, amb només quinze

persones al teatre». Marc Ciurana qüestiona igualment aquest sistema de votació pel fet que «per poder votar, el públic hauria de veure totes les obres». Tanmateix, aclareix que la incidència no va influir en la participació de *Sense xarxa* al FITAG, ja que abans de fer-se les votacions del Visionat el grup de La Trifulga ja havia estat designat per a la mostra internacional.

Producció pròpia obligada

A la tercera edició d'aquest festival era gairebé obligat fer una producció pròpia i que la fes la gent de teatre de Girona i comarques. «Va ser cosa de plantejar-ho i posar fil a l'agulla, perquè totes les instàncies implicades de seguida van tenir molt clar que això era el que tocava fer», explica Dani Sancho. A través de l'Agrupació Teatral, es tractava de posar-se en contacte amb tots els grups de teatre i exposar-los la possibilitat d'estrenar una obra dins el festival. Una de les condi-

cions que es van dir a l'hora de posar en marxa l'obra era que, atès que bona part del públic no entendria el català ni el castellà, es tractava de no fer una obra amb molt de text, sinó més visual i entenedora sense necessitat d'entendre el text. Així, es va emprendre la producció de *Mougli, l'altra història de les terres verges*, inspirada en els personatges d'*El llibre de la selva*, com un espectacle on es donava molta més importància a elements com ara el vestuari, la il·luminació, el maquillatge, la música, el color i l'escenografia.

Per triar els actors es va dur a terme un càsting que va tenir lloc el mes de maig passat a la Sala La Planeta. Hi van participar 45 actors i actrius no professionals, de les quals se'n van triar onze: Daniel Rebollo, del grup Qmèdia de Palafrugell; Dani Valentín, Xavier Tulsà i Cristina Bayarri, del grup En Fi, Teatre, de Salt; Helena Meléndez, de Safareig Teatre, de Salt; Salvador Duran, de Teatrebrik, de Banyoles; Pep Gómez, de Dívula Tea-

tre, de Banyoles; Mireia Farré, de Cràdula Teatre, de Cassà de la Selva; Eduard Batlle, del grup La Baldufa de Girona, i els alumnes del centre de formació teatral El Galliner Sílvia Cadanet i Jordi Macià. Tots ells van estar a les ordres d'un director d'escena professional, Salvador Puig, igualment autor de l'obra a partir de l'original de Kipling. També eren professionals la resta de components de l'equip tècnic (il·luminador, escenògraf, músic, tramoies, disseny de vestuari, etc.), amb la finalitat de donar al muntatge un nivell de qualitat comparable al de qualsevol companyia professional. El mateix objectiu de perseguir el millor nivell els va portar a assajar cada dia de la setmana, durant els mesos de juny, juliol i agost, a la Casa de Cultura de Girona i posteriorment a l'escola de teatre El Galliner. «És un petit luxe que ens podem permetre els aficionats, quan tenim l'oportunitat de fer un muntatge amb més possibilitats de les que podem parlar habitualment, simplement per qüestions econòmiques.

El treball pot ser tan seriós com qualsevol altre, però normalment no hi ha la possibilitat de contractar un escenògraf, un il·luminador i un director», explica Dani Sancho.

Balanç positiu

El Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona (FITAG) va tancar la seva tercera edició amb un balanç molt positiu, tant pel que fa a la qualitat de les obres representades com pels 3.000 espectadors que van assistir a les diferents actuacions. La mitjana d'ocupació va ser del 100% a la Sala La Planeta i al Pati de la Diputació, i d'un 70% al Teatre de Sant Domènec, aproximadament.

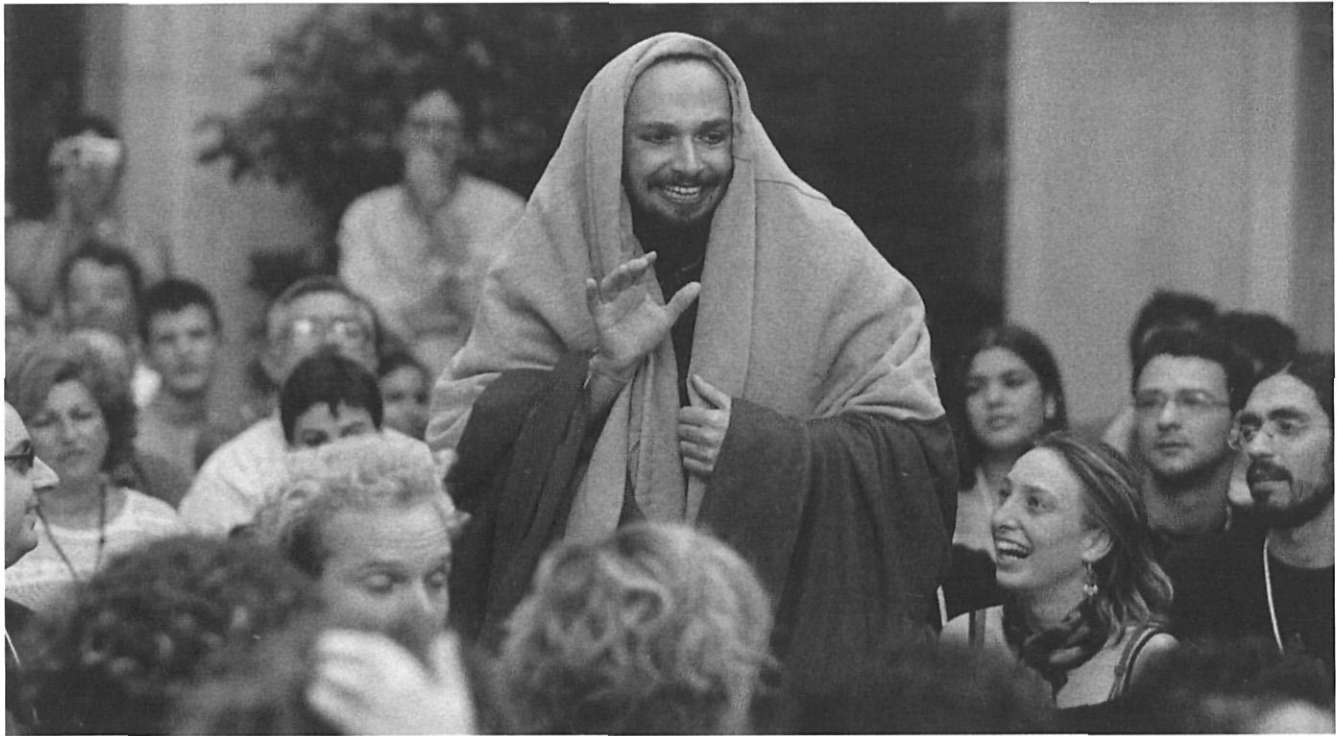
Aquesta tercera edició va comptar amb la participació de companyies teatrals procedents de Portugal, Andalusia, Alemanya, Rússia, Turquia i Catalunya mateix, entre d'altres. Els membres dels grups que van participar en aquesta edició del FITAG també van fer una valoració molt positiva del

Festival, segons es desprèn d'una enquesta realitzada per conèixer el nivell de satisfacció. El 100% van manifestar que creuen oportuna l'existència del Festival. Valoren molt bé l'organització, l'experiència d'intercanvi amb altres grups, els locals on es fan els espectacles, les sortides culturals que se'ls ofereix, etc.

L'organització del Festival va destacar també la bona acollida que va tenir l'estrena de l'obra *Mougli, l'altra història de les terres verges*. Aquesta obra serà representada en els municipis d'arreu de Catalunya que ho sol·licitin.

Teatre amateur en català i en castellà

A les comarques gironines, tradicionalment el teatre amateur s'havia fet sempre en català, però d'un temps ençà han sorgit companyies que escenifiquen les seves obres en castellà, fins al punt que dins l'organització del Visionat de Teatre s'ha plantejat la possibilitat d'admetre obres en cas-

tellà. «Aquí entrem en un tema polític: què passaria si un any d'aquests, dels cinc grups que participen al Visionat tres fossin en castellà? És per pensar-hi una mica», admet Dani Sancho. Fins fa quatre dies no hi havia ningú que s'atrevis a fer teatre en castellà, però d'un temps cap aquí la cosa ha canviat. «Al càsting per a *Mougli* va venir una noia que va llegir el paper, en català i sense cap problema, però quan li vam dir que l'espectacle era en català s'ho va agafar molt malament», recorda Sancho, i afegeix: «Es tracta d'una persona resident a Girona, però no sé en quin món viu per arribar a indignar-se per una cosa així, no ho acabo d'entendre. Si està acostumada als actes culturals, sabrà que es fan bàsicament en català, ja que Girona és precisament una demarcació en què funciona moltíssim en català, en els diferents àmbits: cultural, comercial, etc.».

D'altra banda, al seu moment va sortir al diari una carta d'uns espectadors de Banyoles que es queixaven

que havien anat a veure una obra del grup Dívula Teatre, de la mateixa ciutat de l'estany, i l'espectacle era en castellà, quan dos dels actors són catalans i parlen en català, i l'obra original, *No és tan fàcil*, de Paco Mir, és en català. Es veu que el fet es va produir per la circumstància que la protagonista i codirectora era l'actriu d'origen cubà Tania Cabrera. «Abans era impensable trobar gent aficionada que fes teatre en castellà; no és que estigués prohibit ni res d'això, però hi havia aquella consciència segons la qual havíem de preservar una mica allò nostre, i fins i tot trobaves gent que, tenint un accent castellà, feien un esforç per parlar en català», manifesta el president de l'ATCG.

Com sorgeix un grup de teatre amateur

La manera més tradicional en què neixen les companyies de teatre aficionat és mitjançant les representacions dels Pastorets. A diversos pobles

hi ha hagut grups antics i tradicionals, els quals eren agrupacions que giraven entorn del centre parroquial i que feien els Pastorets per Nadal. «Es pot dir que aquesta és l'escola bàsica, mare, primera i principal de tot el teatre català, ja que els Pastorets són antiquíssims», destaca Dani Sancho, i afegeix que molta gent que ha passat pels Pastorets ha tingut una inquietud pel teatre, d'una manera o d'una altra. «A Catalunya sempre n'hi ha hagut molta, d'inquietud pel teatre, i el fet d'existir els Pastorets ha generat que tota una sèrie de gent que volia fer alguna altra cosa més enllà, s'han posat a fer la comèdia de festa major, la "comèdia de tresillo". Es tracta d'aquell grup de poble que fa Pastorets i que més tard munta una obra per la festa major, normalment un sàinet, un vodevil o una comedieta per passar l'estona.

A partir d'aquí es van incorporant elements nous i hi pot haver la conjunció de dues o tres persones que pensen que poden anar una

mica més enllà i fer coses diferents». «És així com els anys 50 i 60 van sorgir grups que optaven per representar autors com Molière, i d'altres que es decantaven per un teatre més compromès, sense deixar de fer Pastorets, que continuava sent l'objectiu principal», diu Sancho, i puntualitza que també hi ha hagut companyies que s'han format a partir de gent que s'ha escindit dels grups de Pastorets per fer muntatges completament diferents.

Una manera més recent de formar grups de teatre han estat les escoles, els tallers i les aules de teatre. Diversos actors i actrius han sortit dels tallers de teatre que s'han fet als instituts. A la companyia La Carota de Torroella de Montgrí, per exemple, s'hi ha ajuntat molta gent sortida de l'institut. «Si parlem de la via més moderna ens podem referir al grup de teatre 2x2, que són bons, fan coses molt potents i són joves sortits de l'escola de teatre El Galliner», afirma Dani Sancho.

La incidència d'El Galliner

Es comenta que l'escola de teatre gironina ha tingut un innegable paper dinamitzador del món del teatre a les nostres comarques. «Hi ha hagut un augment de grups que es presenten a la campanya i també dels que es presenten al Visionat», explica Dani Sancho, i admet que una de les causes perquè això hagi passat és l'existència d'El Galliner: «Es nota que hi ha unes persones que han passat per allà i que després volen fer teatre. I és que són tants els alumnes que hi han passat, que hi ha gent de tota mena, des del que vol començar per aquí fins al que ho vol fer des de dalt de tot. És innegable la presència que té El Galliner i el que dona al teatre amateur; és veritat que es nota moltíssim».

Tanmateix, el president de l'ATCG adverteix que en el teatre, com en qualsevol disciplina, si no se'n fa no se n'aprèn. «Perquè al Galliner de teatre no en fan, en el

sentit que no viuen durant mesos una mateixa obra», apunta, i ho explica: «Hi ha gent que ho té assumit perquè és humil —i en aquest món se n'ha de ser molt—, i que quan ha sortit d'El Galliner s'ha constituït en un grup de teatre aficionat. Per exemple, el grup 2x2 són una colla de gent molt bona, alguns procedents d'El Galliner, que quan han sortit s'han posat a fer teatre amateur i ara n'hi ha algun que està a l'Escola de Teatre de Barcelona. Però continuen fent teatre aficionat per agafar bagatge i experiència. Encara no es plantegen guanyar diners amb això, sinó que són conscients que es troben en una fase d'aprenentatge. En canvi, hi ha gent que s'ha presentat per al *Mougli* i que quan els hem dit que no cobrarien diners, a part de les dietes, han renunciat fins i tot a fer el càsting perquè no estan disposats a fer teatre aficionat. És una opció respectable, tot i que no compartida».